

Sygn. akt V KKN 713/98

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SN – Henryk Gradzik

Sędziowie: SN - Józef Dołhy (spr.)

SN - Marek Sokołowski

Protokolant: Michał Wierzbowski

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Waldemara Smardzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2001 r.

sprawy **P. Ł.**

oskarżonego z art. 145 § 2 dkk

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w G.

z dnia 4 sierpnia 1998 r., sygn. IV Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M.

z dnia 23 marca 1998 r. sygn. II K [...]

- 1. uchyla zaskarżony wyrok oraz utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M. i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji;**

2. zarządza zwrot oskarżonemu P. Ł. opłaty kasacyjnej.

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Rejonowy w M. wyrokiem z dnia 23 marca 1998 r. uznał P. Ł. za winnego tego, że w dniu 28 sierpnia 1966 r. w S., woj. [...], nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym kierując samochodem marki „M.” w ten sposób, że poruszając się z niedozwoloną prędkością nie obserwował w należyty sposób drogi przed sobą, w wyniku czego najechał na idącego lewą stroną pieszego S. D., który w następstwie odniesionych obrażeń zmarł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 145 § 2 d.kk i za to skazał oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie - na podstawie art. 73 § 1 i art. 74 § 1 d.kk – warunkowo zawiesił na okres trzech lat, a na zasadzie art. 75 § 1 d.kk wymierzył karę grzywny w kwocie 2.000 zł, na poczet której zaliczył – na podstawie art. 83 § 3 d.kk – okres zatrzymania od 28 do 30 sierpnia 1996 r. przyjmując jeden dzień zatrzymania za równoważny grzywnie w kwocie 50 zł.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją obrońca oskarżonego zarzucając:

- 1) obrazę przepisu prawa materialnego – art. 145 § 2 d.kk – wynikającą z uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu;
- 2) obrazę przepisu postępowania – art. 155 § 3 d.kpk, która miała wpływ na treść wyroku, wynikającą z oddalenia wniosku obrony o przeprowadzenie wizji lokalnej oraz przesłuchania w charakterze świadka lekarza, który przeprowadził sekcję zwłok;
- 3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na stwierdzeniu że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, mimo poważnych wątpliwości, wynikających z zeznań świadków i opinii biegłych.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Wojewódzki w G. wyrokiem z dnia 4 sierpnia 1998 r. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego zarzucając:

- 1) „obrazę przepisu prawa materialnego, mianowicie art. 145 § 2 kk w zw. z przepisami o ruchu drogowym wynikającą z uznania, że przepis ten ma zastosowanie do oskarżonego,
- 2) obrazę przepisu postępowania, mianowicie art. 155 § 3 kpk, która miała wpływ na treść wyroku, a wynika z nieuwzględnienia wniosku obrony o przeprowadzenie wizji lokalnej tj. dokonania pomiarów miejsca wypadku przez biegłych oraz nie zobowiązanie biegłych do zapoznania się z uzupełnionymi dowodami po wydaniu przez nich pisemnej opinii”.

Na tej podstawie obrońca skazanego wniósł o „ zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego lub przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania”.

Na rozprawie kasacyjnej prokurator wniósł o uwzględnienie kasacji i uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek kasacji okazał się zasadny.

Nie można odmówić słuszności tym argumentom skargi kasacyjnej, które odnoszą się do sposobu ustosunkowania się przez sąd odwoławczy do zarzutów i wniosków apelacji.

W apelacji obrońca zakwestionował zarówno dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę poszczególnych dowodów i okoliczności faktycznych sprawy, jak i ocenę podstaw metodologicznych zaprezentowanych w opinii specjalistycznej, które to

kwestie miały – zdaniem skarżącego – wpływ na ostateczny wynik rozstrzygnięcia. Sąd odwoławczy odniósł się do zarzutów apelacji sumarycznie, bez ustosunkowania się do poszczególnych argumentów wysuwanych na ich poparcie.

Dotyczy to przede wszystkim powierzchownego – bez koniecznej w tym zakresie analizy podstaw faktycznych i odnoszących się do metodyki badań – potraktowania złożonej w sprawie opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego, której ocena miała zasadniczy wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Odnosi się to w szczególności do pominięcia w wywodzie sądu odwoławczego oceny przyjętej w opinii metody określenia miejsca uderzenia pokrzywdzonego przez pojazd kierowany przez oskarżonego i prędkości z jaką pojazd ten się poruszał, co miało wpływ na rekonstrukcję wypadku, a dalej na ocenę taktyki i techniki jazdy oskarżonego oraz zachowania się pieszego.

Brak w tym zakresie niezbędnych, w związku z argumentacją apelacji, rozważań sądu odwoławczego, przesądzać musi ocenę, że omówione uchybienie mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Uzasadnienie skargi kasacyjnej zawiera argumenty podważające kompletność stanowiącego podstawę ustaleń materiału dowodowego oraz wskazujące na wadliwość procesu dowodzenia w przedmiotowej sprawie. Dotyczy to w szczególności opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego, mianowicie na jej niepełność wskazują: wydanie opinii bez przeprowadzenia oględzin miejsca wypadku, dokonania odpowiednich pomiarów, nie uwzględnienie w treści opinii dodatkowego materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania sądowego. Argumentom tym nie można odmówić racji.

W takiej sytuacji należało poddać pod rozagę możliwość dopuszczenia dowodu z kolejnej kompleksowej opinii instytutu naukowego zajmującego się opiniowaniem w sprawach w wypadki drogowe.

Wykazane powyżej rażące uchybienia wymogom procedury mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku, co powodowało konieczność jego uchylenia, a zważywszy na potrzebę przeprowadzenia na nowo postępowania dowodowego w ramach przekraczających określone w art. 452 § 2 kpk możliwości sądu odwoławczego, również konieczność uchylenia utrzymanego w mocy wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w M...

Przewodniczący SSN: (Henryk Gradzik)

Sędziowie SN: (Józef Dołhy)

(Marek Sokołowski)

aw
f/jw